

**ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Libora Duľu na neverejnom zasadnutí 30. apríla 2013 v Bratislave o dovolaní obvineného **Z. D.** proti uzneseniam Krajského súdu v Trnave z 9. marca 2006, sp. zn. 6 To 1/2006 a z 24. mája 2011, sp. zn. 6 To 44/2010, podľa § 386 ods. 1, 2 a § 388 ods. 1 Tr. por. takto

r o z h o d o l :

Uznesením Krajského súdu v Trnave z 9. marca 2006, sp. zn. 6 To 1/2006, v časti týkajúcej sa obvineného **Z. D.** v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 24. mája 2011, sp. zn. 6 To 44/2010, bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

porušený zákon

v ustanoveniach § 258 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por., § 259 ods. 1 Tr. por. a § 256 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006

v neprospech obvineného **Z. D.**.

Tieto uznesenia sa vo vzťahu k obvinenému **Z. D.** **zrušujú.**

Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené uznesenia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Krajskému súdu v Trnave sa prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu **znovu prerokoval a rozhodol**.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Senica z 11. októbra 2005, sp. zn. SI – 2 T 80/04, bol obvinený Z. D. v bode 1/ (spoločne s obvineným M. S.) uznaný za vinného z trestného činu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 234 ods. 1 Tr. zák., v 2/ až 12/ v spolupáchatelstve podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. s obvineným M. S. z trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. a v bode 14/ z trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1. dňa 6.2.2004 asi o 23.00 h v G. pred budovou Mestského úradu po predchádzajúcej dohode fyzicky napadli F. J. tak, že obv. M. S. ho päťou udrel do tváre a obv. Z. D. ho zvalil na zem, kde ho kopali, spoločne mu prezreli vrecká na nohaviciach a bunde, pričom mu obv. M. S. z vrecka na nohaviciach odcudzil čiernu koženú peňaženku s finančnou hotovosťou 200 Sk, mobilný telefón zn. Siemens A50 so SIM Kartou, čím F. J. spôsobili otras mozgu a zlomeninu nosových kostí, ktoré zranenia si vyžiadali dobu liečenia a práceneschopnosť od 6.2.2004 do 27.2.2004 a odcudzením vecí mu spôsobili škodu vo výške 2 400 Sk,

2. dňa 26.2.2004 o 18.00 h v G. v časti F. z ťažobnej sondy G 109 odcudzili protivýbušný elektromotor o výkone 4,4 kW tak, že sekerou preťali prívodný elektrický kábel, kladivom odrazili držiak elektromotora, demontovali ho a následne odpredali do zberne druhotných surovín v Č., čím N. spôsobili škodu vo výške 9 600 Sk,

3. dňa 26.2.2004 o 18.30 h v G. v časti zv. F. z ťažobnej sondy G 110 odcudzili protivýbušný elektromotor o výkone 4,6 kW tak, že sekerou preťali prívodný elektrický kábel, kladivom odrazili držiak elektromotora. demontovali ho a následne odpredali do zberne druhotných surovín v Č., čím N. spôsobili škodu vo výške 10000 Sk,

4. dňa 26.2.2004 o 19.30 h v G. v časti zv. Z. z ťažobnej sondy A 172 odcudzili protivýbušný elektromotor o výkone 3 kW tak, že sekerou preťali prívodný elektrický kábel, kladivom odrazili držiak elektromotora, demontovali ho a následne odpredali do zberne druhotných surovín v Č., čím N. spôsobili škodu vo výške 9 000 Sk,

5. dňa 27.2.2004 o 17.30 h v G. v časti zv. D. z ťažobnej sondy B 40 odcudzili protivýbušný elektromotor o výkone 2,2 kW tak, že sekerou preťali prívodný elektrický kábel, kladivom odrazili držiak elektromotora, demontovali ho a následne odpredali do zberne druhotných surovín v Č., čím N. spôsobili škodu vo výške 9 000 Sk,

6. dňa 27.2.2004 o 18.00 h v G. v časti zv. Z. z ťažobnej sondy B 51 odcudzili protivýbušný elektromotor o výkone 5 kW tak, že sekerou preťali prívodný elektrický kábel, kladivom odrazili držiak elektromotora, demontovali ho a následne odpredali do zberne druhotných surovín v Č., čím N. spôsobili škodu vo výške 10500Sk,

7. dňa 27.2.2004 o 18.30 h v G. v časti zv. Z. z ťažobnej sondy B 23 odcudzili protivýbušný elektromotor o výkone 3 kW tak, že sekerou preťali prívodný elektrický kábel, kladivom odrazili držiak elektromotora, demontovali ho a následne odpredali do zberne druhotných surovín v Č., čím N. spôsobili škodu vo výške 9 000 Sk,

8. dňa 27.2.2004 o 19.00 h v G. v časti zv. Z. z ťažobnej sondy G 111 odcudzili protivýbušný elektromotor o výkone 3 kW tak, že sekerou preťali prívodný elektrický kábel, kladivom odrazili držiak elektromotora, demontovali ho a následne odpredali do zberne druhotných surovín v Č., čím N. spôsobili škodu vo výške 9 000 Sk,

9. dňa 1.3.2004 o 17.30 h v G. v časti zv. A. z ťažobnej sondy B 16 odcudzili protivýbušný elektromotor o výkone 2,5 kW tak, že sekerou preťali prívodný elektrický kábel, kladivom odrazili držiak elektromotora, demontovali ho a následne odpredali do zberne druhotných surovín v Č., čím N. spôsobili škodu vo výške 9 000 Sk,

10. dňa 1.3.2004 o 18.00 h v G. v časti zv. A. z ťažobnej sondy B 32 odcudzili protivýbušný elektromotor o výkone 4,4 kW tak, že sekerou preťali prívodný elektrický kábel,

kladivom odrazili držiak elektromotora, demontovali ho a následne odpredali do zberne druhotných surovín v Č., čím N. spôsobili škodu vo výške 9 600 Sk,

11. dňa 1.3.2004 o 18.30 h v G. v časti zv. D. z ťažobnej sondy B 47 odcudzili protivýbušný elektromotor o výkone 2,5 kW tak, že sekerou preťali prívodný elektrický kábel, kladivom odrazili držiak elektromotora, demontovali ho a následne odpredali do zberne druhotných surovín v Č., čím N. spôsobili škodu vo výške 9 000 Sk,

12. dňa 1.3.2004 o 19.00 h v G. v časti zv. D. z ťažobnej sondy B 48 odcudzili protivýbušný elektromotor o výkone 3 kW tak, že sekerou preťali prívodný elektrický kábel, kladivom odrazili držiak elektromotora, demontovali ho a následne odpredali do zberne druhotných surovín v Č., čím N. spôsobili škodu vo výške 9 000 Sk,

14. dňa 25.5.2004 o 9.00 h v G. preliezol oplotenie objektu S., odkiaľ odcudzil 4 ks chytacích trňov 4 ½ IF, čím S. spôsobil škodu vo výške 16 400 Sk.

Za to bol odsúdený podľa § 234 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a § 59 ods. 1 Tr. zák. mu bol výkon tohto trestu podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. mu bola uložená povinnosť spoločne a nerozdielne s M. S. nahradiť spôsobenú škodu poškodenému F. J. vo výške 2400 Sk a poškodenej N. vo výške 102 700 Sk.

Podľa § 229 ods. 2 Tr. por. boli obaja poškodení so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaní na konanie o veciach občianskoprávných.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie prokurátor v neprospech oboch obvinených proti výroku o treste. Na jeho podklade Krajský súd v Trnave ako súd odvolací uznesením z 9. marca 2006, sp. zn. 6 To 1/2006, podľa § 258 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste u oboch obvinených a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vrátil vec Okresnému súdu Senica, aby o nej znovu konal a rozhodol.

Podstatou tohto zrušujúceho rozhodnutia bol práve záväzný pokyn, aby okresný súd pri rozhodovaní o treste aplikoval ustanovenie § 35 ods. 2 Tr. zák. v znení zákona č. 171/2003 Z.z. účinného od 1. septembra 2003, upravujúc tzv. asperačnú (zostrujúcu) zásadu podľa ktorého: “ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody (ďalej uvedené sa so zreteľom na § 35 ods. 3 Tr. zák. vzťahuje aj na súhrnný trest) za dva alebo viac úmyselných trestných činov spáchaných dvoma, alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu a pri obzvlášť nebezpečnom recidivistovi o jednu polovicu. Súd uloží páchatelovi trest odňatia slobody v hornej polovici takto určenej sadzby odňatia slobody. Horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať pätnásť rokov. Pri ukladaní výnimočného trestu odňatia slobody nad 15 do 25 rokov nesmie horná hranica zvýšenej trestnej sadzby odňatia slobody prevyšovať 25 rokov. Popri treste odňatia slobody možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak by jeho uloženie bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov.“

Riadiac sa citovaným uznesením odvolacieho súdu, Okresný súd Senica rozsudkom z 2. februára 2010, sp. zn. SI-2T 80/2004, na základe vo výrokoch o vine právoplatného rozsudku Okresného súdu Senica z 11. októbra 2005, sp. zn. SI-2T 80/2004, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 9. marca 2006, sp. zn. 6 To 1/2006, uložil obvinenému Z. D. podľa § 234 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 35 ods. 2, 3 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody v výmere 7 (sedem) rokov a 10 (desať) mesiacov pri súčasnom zrušení výroku o treste postupu podľa § 35 ods. 3 Tr. zák. v právoplatnom rozsudku Okresného súdu Senica z 20. marca 2007, sp. zn. 1 T 70/06.

Podľa § 39a ods. 1 písm. b/ Tr. zák. (správne malo byť podľa § 39a ods. 2 písm. b/) bol obvinený Z. D. pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do druhej nápravno-výchovnej skupiny.

Obvinenému M. S. bol uložený podľa § 234 ods. 1 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006, s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov a 8 (osem) mesiacov, pre výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 1 písm. a/ Tr. zák. (správne malo byť podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák.) zaradený do prvej nápravno-výchovnej skupiny.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie obaja obvinení.

Odvolanie obvineného Z. D. Krajský súd v Trnave uznesením z 24. mája 2011, sp. zn. 6 To 44/2010, zamietol ako nedôvodné podľa § 256 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006.

Obvinený M. S. podané odvolanie vzal späť na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu 3. mája 2011, pričom späťvzatie tohto odvolania vzal na vedomie podľa § 250 ods. 4 Tr. por. predseda senátu Krajského súdu v Trnave uznesením z 3. mája 2011, sp. zn. 6 To 44/2010, v dôsledku čoho rozsudok okresného súdu u neho nadobudol právoplatnosť 3. mája 2011.

Obvinený Z. D. podaním z 28. mája 2013 (č.l. 456) bez obhajcu a neskôr prostredníctvom ustanovenej obhajkyne 26. októbra 2012 podal dovolanie proti rozsudku Okresného súdu Senica z 2. februára 2010, sp. zn. SI – 2 T 80/2004 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 24. mája 2011, sp. zn. 6 To 44/2010, z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por., ktorý predpokladá, že bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa. Samotný obvinený v jeho podaní dôvodil nesprávnou aplikáciou asperačnej zásady s tým, že v skutočnosti mu mohol byť ukladaný trest odňatia slobody so spodnou hranicou trestnej sadzby päť rokov a nie sedem rokov a osem mesiacov ako to zistil okresný súd. V dovolaní odôvodnenom prostredníctvom obhajcu poukázal na skutočnosť, že odsudzujúci rozsudok bol vynesený v roku 2010, t.j. za účinnosti nového Trestného zákona (zákon č. 300/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov). V posudzovanom prípade vzhľadom na ustanovenie § 2 ods. 1 Tr. zák. v znení účinnom od 1. januára 2006 o časovej pôsobnosti Trestného zákona mal byť trest odňatia slobody za použitia § 41 ods. 2 Tr. zák. (a v ňom vyjadrenej asperačnej zásady) ukladaný podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. (základná skutková podstata zločinu lúpeže), a to v rozpätí od 6 rokov a 10 mesiacov do 10 rokov a 8 mesiacov, lebo novší zákon bol pre obvineného priaznivejší v porovnaní so zákonom účinným v čase spáchania trestného činu lúpeže, keďže za tento trestný čin podľa § 234 ods. 1 Tr. zák., s použitím asperačnej zásady podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. predchádzajúci Trestný zákon stanovoval trest odňatia slobody od 7 rokov a 8 mesiacov do 13 rokov a 4 mesiacov.

Z uvedených dôvodov preto obvinený po vyslovení porušenia zákona navrhol napadnuté rozhodnutia zrušiť, v ostatnom doplnení dovolania doručeného Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 21. marca 2013 obvinený Z. D. argumentáciu o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. doplnil poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, PL. ÚS 106/2011, v zmysle ktorého je časť ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. prikazujúca uložiť páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Senica v podanom vyjadrení navrhla dovolanie obvineného Z. D. odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por. lebo uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 10 mesiacov je v rámci trestnej sadzby 6 rokov a 10 mesiacov až 10 rokov a 8 mesiacov pri aplikácii ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006 a nie mimo nej ako to predpokladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. Pritom zo žiadneho ustanovenia Trestného zákona nevyplýva, že v prípade použitia asperačnej zásady musí byť uložený trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby upravenej s použitím asperačnej zásady. Okrem toho ani pri zohľadnení príťažujúcich a poľahčujúcich okolností podľa Trestného zákona účinného od 1. januára 2006 nemožno u obvineného Z. D. aplikovať ustanovenie § 38 ods. 3, ods. 4 Tr. zák. nakoľko príťažujúce i poľahčujúce okolnosti sú u neho v rovnováhe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou uvedenou v § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por., v zákonnej lehote podľa § 370 ods. 1 Tr. por., po tom, ako využila svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 Tr. por.), že označený mimoriadny opravný prostriedok podala prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a zároveň aj to, že dovolanie bolo obvineným podané dôvodne, napriek tomu, že v dovolaní uviedol nesprávny dovolací dôvod. V tejto spojitosti v zmysle ustálenej judikatúry (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 6/2012 pod č. 120) platí nasledovné:

Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por. sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu

predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s ustanovením § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Pokiaľ chybám vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 Tr. por. ani iný dôvod dovolania uvedený v naposledy označenom ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c/ Tr. por. alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por., a to bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktoré by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Tr. por., ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por., dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovené Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu.

Ostatne uvedený postup bolo potrebné uplatniť aj vo veci dovolateľa Z. D., napriek tomu, že u neho zjavne nebol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. lebo mu nebol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa a ani nebol mu uložený trest mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby. Obvinený naplnenie tohto dovolacieho dôvodu zjavne odvodzuje z toho, že pri právnom posúdení jeho činu v bode 1/ ako trestného činu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006 za použitia asperačnej zásady vyjadrenej v § 41 ods. 2 Tr. zák. mu mohol byť uložený nižší trest a síce vo výmere 6 rokov a 10 mesiacov, ktorá predstavuje spodnú hranicu upravenej trestnej sadzby v rozpätí od 6 rokov a 10 mesiacov až do 10 rokov a 8 mesiacov.

Uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 10 mesiacov je však evidentne v rámci spomenutej trestnej sadzby, a preto úvaha o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. je neopodstatnená.

Zákonnej úprave síce zodpovedá názor prokurátora v podanom vyjadrení k dovolaniu obvineného, že páchatel nemá nárok na uloženie trestu na dolnej hranici trestnej sadzby, no na strane druhej platí, že mu možno uložiť trest aj v tejto výmere, stanovenej za čin,

ktorého právne posúdené je v súlade so zákonom. Pokiaľ tomu tak nie je a teda právne posúdenie je nesprávne, vždy ide o porušenie zákona.

Obsah dovolania obvineného Z. D. jednoznačne vyjadruje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. a to pokiaľ ide o právne posúdenie skutku, ktorým mali byť naplnené znaky trestného činu lúpeže. Svedčí o tom najmä poukaz na ustanovenie § 2 ods. 1 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006 s tým, že posúdenie lúpeže podľa nového Trestného zákona v zmysle § 188 ods. 1 Tr. zák., za použitia asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. v porovnaní s použitím rovnakej zásady a s prihliadnutím na trestnú sadzbu pri trestnom čine lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zák. (2 až 10 rokov), je pre obvineného priaznivejšie.

Tento záver si dovolací súd osvojuje ako správny s tým, že obsahové (vecné) námietky dovolateľa s dotýkajú aj dovolaním výslovne nenapadnutého uznesenia Krajského súdu v Trnave z 9. marca 2006, sp. zn. 6 To 1/2006, ktorým bolo právoplatne rozhodnuté o vine obvinených. Zároveň konštatuje, že nepoužitie neskoršieho, pre obvineného Z. D., priaznivejšieho Trestného zákona odvolacím súdom (ktorý na rozdiel od okresného súdu rozhodujúceho ešte v roku 2005 bol povinný v roku 2006 pri postupe podľa Trestného poriadku účinného do 1. januára 2006 skúmať nanovo trestnosť činov a nielen sa obmedziť na zrušenie výroku o treste) zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného, pretože posúdenie jeho skutku v bode 1/ bolo podstatne prísnejšie, než aké malo byť pri správnom použití zákona.

Vzhľadom na tieto zistenia neprichádzalo do úvahy len vyslovenie porušenia zákona dovolateľom označenými rozhodnutiami. Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. sa výlučne viaže na uznesenie Krajského súdu v Trnave z 9. marca 2006, sp. zn. 6 To 1/2006, a preto uvedené rozhodnutie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie o treste už spomenutým rozsudkom Okresného súdu Senica z 2. februára 2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 24. mája 2011, sp. zn. 6 To 44/2010, muselo byť zahrnuté medzi rozhodnutia, ktorými došlo k porušeniu zákona v neprospech obvineného Z. D..

V tejto spojitosti treba uviesť, že v prípade, keď odvolací súd zruší napadnutý rozsudok len vo výroku o treste (ako sa tak stalo v posudzovanom prípade uznesením

odvolacieho súdu z 9. marca 2006) a v tomto rozsahu vráti vec súdu prvého stupňa, v ktorom prípade výrok o vine nadobudne právoplatnosť, dovolanie nemožno podať len proti výroku o vine, keďže vo veci existuje stav neukončeného trestného stíhania. V takom prípade je potrebné vyčkať na uloženie trestu, alebo na upustenie od potrestania. Lehota na podanie dovolania potom aj vo vzťahu k výroku o vine plynie od doručenia rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnuté o uložení trestu alebo bolo upustené od potrestania páchatel'a.

Na podklade skôruvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil vo výroku tohto rozsudku uvedené porušenie zákona tam konkretizovanými uzneseniami Krajského súdu v Trnave a ďalej postupoval tak, že tieto uznesenia zrušil, zároveň zrušil aj ďalšie rozhodnutia na ne nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad a Krajskému súdu v Trnave prikázal, aby vec obvineného Z. D. v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol riadiac sa vysloveným právnym názorom dovolacieho súdu (§ 391 ods. 1 Tr. por.). To v praktickej rovine znamená nutnosť zrušenia pôvodného rozsudku Okresného súdu Senica z 11. októbra 2005 vo výroku o vine z trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zák. a rozsudku toho istého súdu z 2. februára 2010 a následného nového rozhodnutia vo veci. Pritom bude musieť krajský súd prihliadať aj na nález Ústavného súdu z 27. novembra 2012, PL.ÚS 106/2011, publikovaný v Zbierke zákona 21. decembra 2012, týkajúci sa § 41 ods. 2 Tr. zák. Napokon dovolací súd upriamuje pozornosť krajského súdu na skúmanie toho, či rovnaké pochybenia, ktoré boli zistené u dovolateľa Z. D. sa nevzťahujú aj na odsúdeného M. S.. V prípade pozitívneho zistenia bude u tohto prichádzať do úvahy použitie tzv. benefícia cohesionis.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. apríla 2013

JUDr. Peter K r a j č o v i č , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková